

Roepstem des Heeren.

<https://hdl.handle.net/1874/356536>

920

3

ROEPSTEM

DES

HEEREN.

---

*» Zoo iemand dorste, die kome
tot mij en drinke! »*

TWEDE DRUK.

TE ROTTERDAM, BIJ
M. WIJT & ZONEN.
1843.

[50]

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

1911

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

Roepstem des Heeren.

En op den laatsten dag, zijnde den grooten dag des feestes, stond Jezus en riep, zeggende: zoo iemand dorstet, die kome tot mij en drinke!
Joh. VII: 37,

Ieder woord door onzen Heer en Zaligmaker uitgesproken, eischt onze ernstige opmerking; zeer bijzonder ook de uitnoodiging die wij hier herhalen. Niet in een gewoon gesprek, in den kleinen kring Zijner leerlingen, maar in den tempel, en met luider stem riep onze Heer tot de Hem omringende menigte: *zoo iemand dorstet, hij kome tot mij en drinke!*

De Zaligmaker spreekt hier van den Heiligen Geest; niet of deze gave op zich zelve en afgescheiden van andere zegeningen des Evangelies, door Hem wierd verleend, alle andere gaven staan toch tot deze, die de voorbereiding is tot het eeu-

wig geluk, in onafscheidelijk verband. Deze woorden waarin de Heer uitdrukt dat Hij den Heiligen Geest wil en kan mededeelen, bevatten dus te gelijk de verklaring dat Hij alle schatten van het Evangelie wil en kan geven aan allen die ze in opregtheid begeeren en bij Hem zoeken. Verblijdende waarheid, hoofdinhoud van geheel het Evangelie, bron onzer hope en van het leven onzer zielen.'

Welke zegeningen moet eene opregte en verlichte ziel het vurigst verlangen? allen die zich zelve onder opzien tot een alwetend en heilig God leerden kennen, zullen dadelijk antwoorden: * Wij zijn strafwaardige schepselen; zoo wij geen vergeving kunnen vinden, zijn wij verloren. Wij zijn arm en onmagtig; wij hebben ieder oogenblik de vaderlijke hulp noodig van Hem door wien alle dingen bestaan. Wij zijn onrein, zwak en ellendig, en wij behoeven de almachtige hulp des Heiligen Geestes om gereinigd, vernieuwd en versterkt te worden. Wij zijn onsterfelijk, en gaan door dit korte leven naar het graf, wij spoeden ons tot een nimmer eindigend bestaan, en wij hebben geene dringender behoefte, geen vuriger wensch dan deelgenooten te worden van de zaligheid des Hemels."

Is dit waarlijk de uitdrukking der begeerte uwes harten, o mogt die begeerte sterker en levendiger worden, zij zal ons dringen tot Hem

te gaan, die de dorst onzer zielen wil lesschen aan de bron des levenden waters.

Dorst uwe ziel naar vergeving? De Heer Jezus Christus kan die behoefte vervullen; al schijnt ze van geringe waarde voor hen die nog in den doodslaap der zonde, zich omtrent hunne eeuwige belangen niet bekommeren, deze behoefte aan vergeving is van oneindig belang. Wanneer ernstige indrukken in het hart zijn doorgedrongen; wanneer Gods heilige wet daar voor ons geopend ligt, in haren omvang en volmaaktheid, en het geweten ons beschuldigt, dat wij overtreders zijn; wanneer wij vreezen, dat de ontzaggelijke hand, die zich aan Koning Belzazar vertoonde, ook voor ons schrijft: *„Thekel: dat is: gij zijt gewogen en te ligt bevonden!”* (Daniel V: 27). O dan is het niet te verwonderen, dat angst en schrik ons hart overmeesteren, dat onze zielen benaauwd worden, en onze knieën beven; de regtvaardige toorn Gods met zijne verschrikkingen doet ons dan het eeuwig verderf, de hel, als geopend voor onze voeten zien. Wanneer dat gevoel sterk in ons spreekt, verdwijnen daarbij alle andere zorgen, al het leed dezer aarde wordt, daarbij vergeleken, als het geritsel der bladen bij onweêr of storm. Daarom wordt ons een ontwaakt zondaar voorgesteld, als met angst vragende: *„Waarmede zal ik den Heere tegenkomen, en mij bukken*

voor den hoogen God?" (Micha VI: 6). Hij zou vergeving willen koopen, niet alleen voor de kostbaarste offerhanden, duizenden van rammen en tienduizenden van oliebekken, maar zelfs voor hetgeen nog veel kostelijker is: *„Zal ik mijnen eerstgeborenen geven voor mijne overtreding? mijn eigen kind voor de zonde mijner ziele?"*

David spreekt van zich zelve als dorstende naar vergeving, wanneer hij zegt: *„Toen ik zweeg, wierden mijne beenderen verouderd, in mijn brullen den ganschen dag, want we hand was dag en nacht zwaar op mij, mijn sap werd veranderd in zomerdroogte."* (Ps. XXXII: 3, 4). Het was als of eene vergiftige pijl hem in de ziel was gedreven, en door dat vergif kracht en leven uit het ligchaam weggenomen was.

Indien gij nu iets kent van dien brandenden dorst naar vergeving, indien gij iets hebt gevoeld van dien angst der ziel; o! zoo moet het eene groote blijdschap voor u wezen te hooren, dat de Heer Jezus alle lijden kan verligten; dat Hij de smart en angsten der ziel wegnemen wil; dat *zijn bloed betere dingen spreekt dan het bloed van Abel*, (Hebr. XII: 24); dat *wij eene verlossing hebben door zijn bloed*, namelijk de vergeving der misdaden naar den rijkdom zijner genade, (Eph. I: 7); dat *deze Jezus door Gods regterhand verhoogd is tot een Vorst*

en Zaligmaker, om Israel te geven bekeering en vergeving der zonden, (Hand. V: 31); en dat van alles, waarvan wij niet kunnen geregtvaardigd worden door de wet van Mozes, door dezen een iegelijk die geloofd, geregtvaardigd wordt, (Hand. XIII: 39), namelijk van alles waarvoor geene verzoenende offerhanden waren vastgesteld, en waarover dus God het regtvaardig doodvonnis uitgesproken had.

Dorst uwe ziel van verlangen naar Gods gunst? Het is Jezus Christus alleen die ze verwerft.

Gods gunst is van onuitsprekelijke waardij en hoogstbegeerlijk. Wanneer de oogen van het verstand zijn geopend, erkent de mensch dit en vraagt: Is er waarlijk een volmaakt, volzalig God in wien de bron is van alle geluk, en die zich zelve wil openbaren en mededeelen aan zondige stervelingen? Wat! zou Hij het kwaad Zijner gerechtigheid afkeeren, en ons den schep-ter Zijner genade aanbieden? Zou Hij niet alleen vergiffenis willen schenken aan onwaardige en verlorene zondaren, maar hen daarenboven aannemen tot kinderen? Hoe verlangt mijne ziel om tot Hem in die betrekking te staan; den hoogen God, Vader te mogen noemen! Gelukkig die Hij alzoo opneemt in Zijn Verbond, en aan wie Hij zich met zoo groote barmhartigheid bekend maakt. Gelukkig die weten dat God hun in gunst nabij is; dat zij in alles tot Hem mogen

opzien als tot een Vader, een almachtig Vriend! Ware dit gezegend lot het mijne, hoe gelukkig en rijk zou ik mij achten, al moest ik ook mijn brood bedelen. De dwaas zegge: *wie zal ons het goede doen zien?* Voor mij, zoo lang mijne ziel kan wenschen, en mijne tong de woorden herhalen, zal deze bede de mijne zijn: *O Heere! verhef Gij over ons het licht uwes aanschijns.* (Ps. IV: 7).

Zoo ziet een heilbegeerig hart naar boven, met een verlangen zoo groot, dat het in de Heilige Schrift wordt vergeleken, niet alleen bij den sterksten dorst, maar ook bij de brandende begeerte van een hert, vervolgd door den jager. *Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstroommen, alzoo schreeuwt mijne ziele tot U, o God! Mijne ziele dorst naar God, naar den levendigen God: wanneer zal ik ingaan en voor Gods aangezicht verschijnen?* (Ps. XLI: 23). *O God! Gij zijt mijn God, ik zoek U in den dageraad, mijne ziele dorst naar U en mijn vleesch verlangt naar U in een land, dor en mat en zonder water.* (Ps. LXIII: 2). De uitgeputte reiziger in het brandende zand der woestijn, smacht niet met meer verlangen naar de verkwikkende bron, dan de ziele verlangt naar den Heer. *Mijne ziele is begeerig en bezwijkt ook van verlangen naar de voorhoven des Heeren; mijn hart en mijn vleesch roepen uit tot den levendigen God.* (Ps. LXXXIV: 3.)

Lezer! kent gij dat heilig verlangen naar God? Drukken die woorden van David het gevoel uwer ziel uit? Indien het alzoo is, God zij daarvoor geprezen! zulke wenschen blijven niet onvervuld. Door Jezus Christus is ook voor ons de toegang geopend tot de bron der wateren, springende in het eeuwige leven! Hij is in de wereld gekomen om verlorene zondaren tot God terug te brengen, om hen door dankbaarheid en liefde voor eeuwig aan God te verbinden. Overal wordt ons stellig geleerd, dat *wij begenadigd worden in den Geliefden*, (Eph. I: 6), dat *wij in Hem hebben de verlossing, door Zijn bloed, de vergeving der zonden.* (Col. I: 14.)

Hebt gij dorst naar de mededeeling des Heiligen Geestes? Ook deze wil de Heer Jezus Christus u overvloedig verleen.

Gevoelt gij met droefheid de ellende die u in alles aankleeft, en alles ontsiert wat van Gods beeld in u overbleef? Zucht gij over *die wet in uwe leden die strijdt tegen de wet uwer gemoeds, en u gevangen neemt onder de wet der zonde* (Rom. VII: 23)? Bedroeft u de verdorvenheid uwer natuur, die, als gij het goede wilt, u nog doet zeggen: *het goed te doen dat vind ik niet* (Rom. VII: 18)? Is uw hart ongerust bij het opmerken van de bewijzen uwer ellende, en vreest gij Gods regtvaardig ongenoegen? Gevoelt gij waarlijk behoefte aan de

hulp des Heiligen Geestes, die alleen de ziel kan reinigen, vertroosten en versterken?

De Heer Jezus deelt dien Geest mede, Wiens invloed en gaven door Zijn bloed en voorbede zijn verworven: daarom spreekt de Apostel van de toebrenging des Geestes van JESUS CHRISTUS, (Phil. I: 19); *uit Zijne volheid hebben wij ontvangen ook genade voor genade.* (Joh. I: 16.)

De Heer Jezus, opgevaren in den hemel, heeft gaven genomen om uit te deelen onder de menschen, (Eph. IV: 8); die heiligende gaven en werkingen des Geestes worden dan ook toegekend aan Hem, die het Hoofd is der gemeente en alles in allen vervult. De Heilige Geest verandert, vernieuwt, heiligt het hart; *Christus is ons heiligmaking van God geworden.* (1 Cor. I: 30.) *Ik vermag alle dingen door Christus, die mij kracht geeft.* (Phil. IV: 13). *Door Christus is onze vertroosting overvloedig.* (2 Cor. I: 5).

Hebt gij dorst naar de vreugde en heerlijkheid des hemels? De Heer Jezus alléén kan u daarvan deelgenoot maken.

Het schijnt onmogelijk daaraan te denken en te gelooven zonder vurig verlangen om er deelgenoot van te zijn. Die dit land der belofte in het geloof aanschouwt, zoo als Gods Woord dat beschrijft, zal wel de woorden van Mozes herhalen, toen hij het land Kanaän zag: *• laat mij doch overtrekken, en dat goede land be-*

»zien.» (Deut. III: 25). Met onuitsprekelijk verlangen ziet de Christen op naar den Hemel; verwachtende en haastende door zijne gebeden de vervulling der groote en heerlijke beloften des Heeren.

Zoo lang wij in dezen tabernakel zijn, *zuchten wij, bezwaard zijnde: verlangende met onze woonstede, die uit den Hemel is, overkleed te worden.* (2 Cor. V.)

Indien wij waarlijk verlangen naar die heerlijkheid des hemels, die God belooft aan allen die den Zone gehoorzaam zijn in het geloof, o dat wij dan henegaan tot Hem, die de *beloften heeft des eeuwigen levens* (Joh. VI: 68). *Hem is gegeven alle magt in den hemel en op de aarde* (Matth. XXVIII: 19.) Hij gebiedt over alle dingen; Hij spreekt één woord, en de eeuwige deuren dáár boven worden voor ons geopend.

Jezus Christus alléén kan de vergeving der zonden, de gunst van God, de gaven des Heiligen Geestes en de eeuwige zaligheid aan een arm zondaar mededeelen, die dan roemende in Hem uitroept: *Wij dan geregtvaardigd door het geloof, hebben vrede met God* (Rom. V). *Zoo is er dan geene verdoemenis meer voor degenen die in Christus Jezus zijn, die niet meer naar den vleesche wandelen maar naar den geest.* (Rom. VIII.)

• Maar heb ik eenige grond der hope, dat

- » Zijne uitnoodiging ook tot mij is gerigt? arm,
- » geheel onwaardig, durf ik naauwelijks gelooven dat de bron van alle zegeningen, die ik
- » voor anderen geopend zie, ook voor mij zal
- » vloeijen?"

Zoo spreekt welligt een ootmoedig, berouwhebbend zondaar; laat ons dan nog eens onderzoeken of waarlijk het levende water door den Heer aan allen wordt aangeboden.

God zij geloofd! eene wolk van getuigen bevestigt deze waarheid, zoo gewigtig voor onze hope in tijd en eeuwigheid. Ik beroep mij op de uitnoodiging die tot ons wordt gerigt, op den H. Geest, op de tranen en het bloed onzes Verlossers, op de ondervinding van alle geloovigen in den hemel of nog op aarde.

De uitnoodiging des Heeren bewijst dat Hij gezind is, de ziel die naar Zijn heil dorst, te bevredigen.

In de Schriften der Propheten wordt de be-deeling van het Evangelie vergeleken bij een tijd van buitengewonen overvloed, waarin alles wat tot voeding en veraangenaming des levens noodig was, op de meest liefdevolle wijs aan allen zou worden aangeboden: *O alle gij dorstigen! komt tot de wateren; en gij die geen geld hebt, komt, koopt en eet; ja, komt, koopt zonder geld en zonder prijs wijn en melk.* (Jes. LV.) En in het Evangelie vinden wij de ver-

vulling dezer voorzegging: de Heiland biedt Zijne genade aan allen die er naar wenschen. *Komt herwaarts tot mij alle die vermoeid en belast zijt, en ik zal u ruste geven.* (Matth. XI.) *Al wat mij den Vader geeft zal tot mij komen; en die tot mij komt, zal ik geenszins uitwerpen.* (Joh. VI: 37.) *Op den grooten dag des feestes stond Jezus en riep, zeggende: zoo iemand dorst, die kome tot mij en drinke.* (Joh. VII: 37.)

Is het wel mogelijk op eene meer dringende, liefdevolle, ja, aandoenlijke wijze te noodigen? En evenwel, daar zijn nog meer bemoedigende verklaringen voor den zwakken mensch, die ligt zou denken: » het is waar, de Heer was vol » liefde en medelijden, toen Hij hier op aarde » getuige was van alle onze ellenden niet alleen, » maar ook zelf zich had onderworpen aan onze » behoeften, toen Hij ons in alles gelijk was, » uitgenomen de zonde; maar durven wij ge- » looven, dat Hij nog dezelfde gevoelens omtrent » ons heeft, nu Hij daar boven is gezeten op » den troon Zijner heerlijkheid in de eeuwige » vreugde.''

Om deze droevige gedachte uit ons hart te verbannen, heeft de Heer ons met onuitsprekelijke genade Zijne toezeggingen herhaald, sedert Hij in Zijne heerlijkheid is ingegaan. Om onze aandacht op te wekken en ons geloof te bevestigen, spreekt Hij eerst tot Johannes: » *schrijf;*'

dat is: teeken op voor alle volgende eeuwen, tot leering en vertroosting; *want deze woorden zijn waarachtig en getrouw.*” Men kan er gerust op bouwen als op den onwankelbaren grondslag. En welke zijn de gewigtige woorden die de Apostel moet schrijven? *Ik ben de Alpha en de Omega, het Begin en het Einde. Ik zal den dorstigen geven uit de fontein des waters voor niet.* (Openb. XXII: 5, 6.)

Op dezelfde wijs, in het laatste Capittel van geheel den Bijbel: *Ik Jezus, heb mijnen Engel gezonden om ulieden deze dingen te getuigen in de gemeente. Ik ben de wortel en het geslacht van David, de blinkende Morgensterre.*

En wat volgt op deze heerlijke inleiding? *De Geest en de Bruid zeggen: Kom! en die het hoort zegge: Kom! en die dorst heeft kome: en die neme het water des levens om niet.* (Openb. XXII: 16, 17.)

Hoe zou de Heer toch woorden hebben kunnen kiezen, beter geschikt om onze twijfelingen en vrees weg te nemen. Zou Hij zeggen: *die dorst heeft kome, en die wil neme het water des levens om niet*, en zou Hij dan dat water weigeren? Zou Hij, de getrouwe God, beloven en Zijne belofte niet vervullen?

De Heilige Geest getuigt van Gods genadeaanbieding aan de zielen die daarna dorsten.

Er bestaat groot onderscheid tusschen de ge-

wone werking des H. Geestes aan zoo vele onboetvaardige en verharde zondaren, en dien bijzonderen invloed waardoor Hij zachtkens, maar met Goddelijke kracht verlicht, bekeert en heiligt degene, die voor de grondlegging der wereld zijn uitverkoren in Jezus Christus. Intuschen, waar het Evangelium gepredikt wordt, wil de H. Geest zegen geven. Als Stephanus aan de Joden verwijt, dat zij den H. Geest altijd hebben wederstaan, (Hand. VII: 51), blijkt daaruit, dat van den eenen kant pogingen waren aangewend, die van den anderen door tegenkanting waren beantwoord. Als nu God de Heilige Geest aan de Joden Zijne gaven aanbod, zal Hij Zijne hulp en Zijn invloed weigeren aan hen, die het licht des Evangelies hebben ontvangen?

Ik durf mij hier gerust te beroepen op uw geweten. Is er iemand die dit blaadje leest, en durft zeggen dat nooit eenigen indruk op zijn hart, nooit eenige overtuiging van schuld, nooit eenige wensch naar God door hem werd gevoeld? Bij iedere dergelijke gemoedsaandoening trekt God u, en zegt de Geest: *Kom!* De werking des Heiligen Geestes is vereenigd met den wil onzes Heeren, zoodat in iedere roepstem door ons moet worden gehoord, dat Hij genegen is om Zijne zegeningen te schenken. *Zeg tot hen: zao waarachtig als ik leve,*

spreekt de Heere Heere, zoo ik lust hebbe in den dood des goddeloozen, maar daarin hebbe ik lust, dat de goddelooze zich bekeere van zijnen weg en leve. Bekeer, bekeer u van uwe booze wegen! want waarom zoudt gij sterven, o Huis Israels. (Ezech. XXXIII.)

Als iemand ons met tranen verzekering doet van zijne gevoelens, zoo gelooven wij dat zijn hart getroffen, en dat zijn gevoel opregt is. Zie dan de tranen des Heeren over de zielen die verloren gaan, en beoordeel daarnaar Zijne liefde. De Heer kwam naar Jerusalem, (Luc. XIX), begeleid door den juichtoon des volks: *Gezegend is de Koning die daar komt in den naam des Heeren!* Jerusalem lag daar voor Hem, door overtredingen de veroordeeling waard; Jerusalem, waarin reeds door vele bittere vijanden over Zijn' dood werd beraadslaagd. De Heilige en Regtvaardige kende het aanstaande lot der stad, die de stem Gods verwierp, en met onuitsprekelijke barmhartigheid weende Hij over haar, zeggende: *Och! of gij nog bekendet, ook nog in dezen uwen dag, 't geen tot uwen vrede dient! Maar nu is het verborgen voor uwe oogen.* — Geven die tranen des Heeren niet eene volkomene overtuiging aan de ziel, dat als Hij met zoo veel liefde dacht aan de Joden, Hij den armen zondaar, die tot Hem om redding opziet, niet zal verstooten?

En is niet het bloed van Jezus een onweêrsprekelijk bewijs Zijner bereidwilligheid tot onze redding? Niet alleen Zijne geboorte, Zijn leven in diepe vernedering; maar Zijn bitter kruislijden vooral is een onweêrsprekelijk bewijs Zijner liefde. Die in het geloof den Heer volgt op Golgotha, en Hem daar aanschouwt, een vloek geworden zijnde *voor ons*, aan het hout des kruises; Zijn heilig ligchaam doorboord voor onze overtredingen; Zijn hoofd gekwetst door een kroon van doornen; — o, die dit alles met het hart gelooft, vindt daarin een heerlijk en ontwijfelbaar blijk, dat Hij gereed is om Zijne belofte te vervullen, en ruste te geven aan de ziel, die vermoeid en beladen tot Hem komt.

Hij is gestorven opdat Hij ons den vrede aanbrengen mogt; in elke smart is een getuigenis der genade *van Hem die ons heeft lief gehad en ons van onze zonden heeft gewasschen in Zijn bloed.* (Openb. I: 5). *Niemand heeft meerder liefde als deze, dat iemand zijn leven zette voor zijne vrienden.* (Joh. XV: 13). Op de treffendste wijs wordt *Gods liefde bevestigd* door de omstandigheid, *dat Christus voor ons is gestorven als wij nog zondaars waren.* (Rom. V: 8.)

De ondervinding van allen die den vrede hunner ziel in Christus gezocht hebben, getuigt, dat Hij nooit beschaamd laat wachten, maar de hongerigen met goederen vervult. (Luc. I: 53).

Als ons oog kon doordringen tot de gewesten der heerlijkheid, wij zouden in ieder zalige een getuige zien van deze waarheid. Zij zijn daar boven bekleed met lange witte kleederen, en met palmtakken in de handen; zij omringen den troon des Lams, en leggen hunne kroonen voor Hem neder, omdat Hem de lof, de dankzegging en de aanbidding in eeuwigheid moet worden toegebracht; en als wij vragen: *„wie zijn deze? en van waar zijn zij gekomen?”* is het antwoord: *„Deze zijn het die uit de groote verdrukking komen, en zij hebben hunne lange kleederen gewasschen en wit gemaakt in het bloed des Lams.”* (Openb. VII). Zij hebben in Hem hun' hoogsten Profeet of Leeraar, hun' barmhartigen Hoogepriester, hun' eeuwigen Koning gevonden in een' getrouw' Zaligmaker, een almachtig God. Velen waren in de diepten van schuld en ellende, vóór dat zij Hem kenden; maar ook de rouw over de zonde bragt hen nog nader tot Hem.

En dat getuigenis der zaligen in den Hemel vindt weérklank, in de ondervinding van ieder Christen op aarde. Er zijn vele getuigen, die met den heiligen dichter zeggen, en met de hand op het hart tot Gods lof herhalen: *„Deze ellendige riep, en de Heere hoorde; en Hij verloste hem uit alle zijne benaauwdheden.”* (Ps. XXXIV: 7). Geslingerd door vrees, over-

stelpt door droefheid, zocht ik rust aan de voeten des Heeren, en Hij heeft mij zachtkens opgerigt en met onuitsprekelijke liefde door den Geest der genade toegesproken: » *Weest welgemoed, uwe zonden zijn u vergeven.* »

Zullen wij zulk een getuigenis weêrspreken? O neer! dat wij liever met vreugd elk nieuw bewijs der liefde onzes Zaligmakers aannemen. Wij kunnen ons gerust toevertrouwen aan de almagt en genade van Hem, die met luide stem ook ons toeroept: *Zoo iemand dorst, die kome tot mij en drinke.*

Ik wenschte dit Stukje te besluiten met een woord van toepassing.

1. Aan hen die nog niet dorsten naar de heilgoederen des Evangeliums.
2. Aan hen die er waarlijk naar verlangden.
3. Aan hen die reeds aanvankelijk bevrediging van dien dorst hebben gevonden.

1. Ik spreek eerst tot u die nog leeft in zorgeloosheid omtrent uwe eeuwige belangen; die, wanneer gij uw geweten voor God laat spreken, weet dat alle uwe wenschen en bedoelingen den tegenovergestelden kant opgaan. Gods woord komt tot u in dit oogenblik, ik

bid u beantwoord toch ernstig deze twee vragen: Zijn de goederen van den Heer Jezus Christus niet waard dat gij ze zoudt begeeren?

Kunt gij u niet voorstellen een tijd waarin gij, zoo ge nu in strafbare onverschilligheid volhardt, naar die goederen te vergeefs zult verlangen?

Is uwe ziel zóó verdoold, uw verstand zóó verduisterd, dat gij niet inziet hoe heerlijk die goederen zijn, hoezeer zij verdienen het doel van alle onze wenschen en meest ernstige pogingen te zijn? Of is het onverschillig of Gods toorn van uw schuldig hoofd afgewend, of uwe zonde vergeven, zijne genade u geschonken, en uwe ziel gereinigd en geheiligd, gesterkt en vertroost door Gods woord, geleid worde in de woningen der eeuwige gelukzaligheid?

Vergelijk ernstig die hemelsche schatten bij de ijdele en laffe vermaken die uwe gedachten vervullen, maar aan uw hart nooit voldoening of rust kunnen geven, even ellendig als kort van duur, en waarbij men eeuwige schande, boven eeuwige vreugde verkiest.

Ik herhaal, het oogenblik nadert welligt, waarop gij te vergeefs alle deze goederen zult wenschen te bezitten. Gij laat u thans door allerlei ijdele droomen misleiden, en meent welligt gelukkig te zijn. Maar over weinige dagen komt de dood, en verstoort die schijnbare rust

uwer ziel; uwe oogen worden geopend voor de hemelsche dingen, gij begint er naar te verlangen, te dorsten, terwijl de aardsche genietingen u geheel verwerpelijk schijnen. *Het zal alzoo zijn, zegt de Profeet, gelijk wanneer een hongerige droomt dat hij eet, maar als hij ontwaakt zoo is zijne ziel ledig; of gelijk als wanneer een dorstige droomt, en ziet hij drinkt, maar als hij ontwaakt, ziet, zoo is hij nog mat, en zijne ziele is begeerig.* (Ps. XXIX: 8). Dan strekt zich welligt de begeerte uwer ziel uit naar die dierbare vertroosting; maar, helaas! wat zouden zij u baten? Gij zijt dan te vergelijken bij den ongelukkige die zijn leven in overvloed doorbragt, en na zijn dood uit de diepste ellende uitriep: *Vader Abraham! ontferm u mijner! en zend Lazarus dat hij het uiterste zijns vingers in het water doope, en verkoele mijne tonge, want ik lijde smerten in deze vlammen.* (Luk. XVI). Vreeslijk zal de wroeging zijn van allen die zich daar herinneren, dat zij de uitnoodiging, vol liefde, hebben verworpen: *zoo iemand dorst, die kome tot mij en drinke.*

2. Ik wensch zeer, dat er onder mijne lezers mogen gevonden worden, die door Gods genade verlangen, ja, dorsten naar de zegeningen des Evangelies. Och! mogt dat verlangen bij het

lezen dezer bladen zijn opgewekt en zij in een hooger zin als David uitroepen: *Wie zal mij water te drinken geven uit Bethlehems bronput!* (2 Sam. XXIII). Wie zal voor mij water scheppen uit de fonteinen des heils!

De begeerte der ziel naar die heilgoederen, is een teeken van Gods ontferming, ja menigmaal de voorbode van zijne genade. Zoo velen verachten zijnen zegen; waarom zoudt gij die verlangen? Dat verlangen komt niet uit u zelve, het is de stem van Christus, die tot u spreekt; het is de Heilige Geest, die pleit voor uwe ziel, zoo als de Apostel zegt: *Wij bidden u van Christus wege, als of God door ons bade, laat u met God verzoenen.* (2 Cor. V). Wij mogen dat woord tot den blinden, aan u herhalen: *Heb goeden moed; sta op; Hij roept u.* (Mark. X: 39). Waarom zoudt gij niet terstond tot Hem gaan en bij Hem uw hart uitstorten? Waarom niet met een ootmoedig geloof tot Hem de toevlugt nemen en tot Hem zeggen: » Heere Jezus! Gij weet alle dingen; Gij kent ook mijn verlangen, naar de heilgoederen van het Evangelie, de vergeving mijner zonden, de gunst van God, de krachtige invloed van den Heiligen Geest, de heerlijkheid van Uw hemelsch Koninkrijk. Ik weet: o Heer! Gij hebt alle magt in hemel en op aarde, Gij kunt mij geven boven hetgeen ik durf bidden of denken. Zoudt

Gij mij niet willen hooren? Waartoe zouden dan de uitnoodigingen van Uw woord, waartoe die stem van Uwe genade zoo herhaaldelijk zich tot mij wenden? Waartoe zou Uw Geest werken aan mijn hart en mij die begeerte geven naar Uwe hulp? Waartoe hebt Gij tranen gestort en Uw bloed vergoten? Waartoe zijt Gij gestorven, zoo het niet is om zondaren te behouden? Maar Gij hebt medelijden met ons, en Gij hebt dat medelijden, die onuitsprekelijke genade, groot gemaakt aan vele duizenden, die Gij hebt getrokken uit de duisternis en overgebracht tot Uw wonderbaar licht; duizenden loven Uwe liefde daar boven rondom Uw' troon in eeuwige zangen; Uw naam wordt geprezen op de aarde door duizenden zondaren, bekeerd tot U den levendigen God. Heere! ik geloof, kom mijne ongeloovigheid te hulp! Gij zijt gisteren en heden en in alle eeuwigheid dezelfde, aan Uwe voeten ducht ik geen afwijzend antwoord!"

3. Gij allen, die reeds den weg hebt leeren kennen tot dien Bron die springt in het eeuwige leven, zijt dankbaar en looft den Heer dat zulke zegeningen zijn bereid voor arme zondaren; zijt dankbaar, dat terwijl zoo velen met onverschilligheid voorbij gaan, terwijl anderen zuchten en zoeken, de Heer uwe oogen heeft geopend om

dien Bron te zien. Dat heeft Hij toch gedaan, even als van Hagar wordt gezegd, dat Hij hare oogen opende, toen zij op het punt was van door den dorst te worden verteerd. (Gen. XXI: 19).

Laat toch niets onbeproofd, om ook anderen tot dit heil te brengen. Ouders! Gij kunt immers voor uwe kinderen niets beters wenschen; gij die dienstboden hebt, zijt verpligt hen te waarschuwen. Alle onze vrienden, allen die ons omringen, zullen wij door onze liefde in woorden en wandel trachten te trekken. *Ziet*, zegt Andreas tot zijnen broeder Simon: *Wij hebben gevonden den Messias, de Christus.* (Joh. I). Deze Bron zal niet uitdroogen, hoe velen er ook hunnen dorst komen lesschen, zij vloeit voor allen die haar zoeken; al mogt ook ieder bewoner dezer aarde wenschen te drinken, de volheid van Gods ontferming wierd niet uitgeput.

Iehoudt hetgeen gij hebt, dat niemand uwe kroon ontroove; maar meent toch niet reeds *alles* verkregen te hebben, wanneer gij rust voor uwe ziel hebt gevonden: *jaagt naar de heiligmaking zonder welke niemand den Heer zien zal; wast op in de kennis en in de genade onzes Heeren. Bouwt u zelve op uw allerheiligst geloof, biddende in den Heiligen Geest; bewaart u zelve in de liefde Gods, verwach-
tende de barmhartigheid van onzen Heere Jezus*

Christus ten eeuwigen leven. (Judas 20, 21). Daar staat geschreven dat de Israëlitcn in de woestijn *dronken uit de steenrots die volgde, en de steenrots was Christus.* (1 Cor. X: 4). Zoo is het nog met de wateren die vloeijen uit de Rots der eeuwen; niet alleen op den dag der bekeering wordt de ziel er door verkwikt, van dag tot dag wordt zij gelaafd en gesterkt. Bidt zonder ophouden, gaat met vrijmoedigheid tot den troon der genade om barmhartigheid te verkrijgen, en iederen dag te ontvangen hetgeen gij behoeft. Laat geen middel ongebruikt om uw geloof te vermeerderen, en verdubbelde genade te ontvangen.

Slaat het oog naar boven, waar aan Gods regterhand verzadiging van vreugde wordt toegezegd, aan allen die hier hongeren en dorsten naar de gerechtigheid. De wateren zijn opgedroogd, die Israël in de woestijn hebben verfrist; maar de stroom des levenden waters vloeit voor den geloovigen Christen tot in de donkere doodsvallei, tot in het hemelsche Kanaän. In het nieuw Jeruzalem vereenigt zij zich met *die zuivere rivier van het water des levens, klaar als krystal, voortkomende uit den troon Gods en des Lams.* (Openb. XXI.)

De Heer heeft gezegd tot de Samaritaansche vrouw: *zoo wie gedronken zal hebben van het water dat ik hem geven zal, die zal in eeu-*

wigheid niet dorsten; maar het water dat ik hem zal geven, zal in hem worden eene fontein van water, springende tot in het eeuwige leven. Wat zullen wij anders zeggen, dan biddende haar woord herhalen: *Heere! geef mij dat water, opdat mij niet en dorste.*

(Joh. IV.)